

Archidiecezjalny program duszpasterski

ROK B

KULTURA
Okres zwykły

Kościół – dom promieniujący Miłością

Komentarze do niedzielnej
liturgii słowa

Poznań 2011/2012

Uroczystość Najświętszej Trójcy

Pwt 4,32-34.39-40; Ps 33; Rz 8,14-17; Mt 28,16-20

Izrael nie zrobił nic, aby stać się narodem wybranym, a jednak to na nim spoczęła Boża łaska. To ten lud Bóg wybrał, obronił i – ukazując znaki – poprowadził do pełni szczęścia. Nas także wybiera dzisiaj Bóg. Przez chrzest święty uczynił nas swoimi wybranymi dziećmi, daje nam Ducha, w którym możemy wołać do Niego: „Abba, Ojcze”. Tak jak niegdyś naród wybrany, tak i my dzisiaj jesteśmy prowadzeni Bożą łaską wśród znaków, cudów i doświadczeń. Czy w tym wybraniu pragniemy strzec Jego nakazów i praw, aby mogły przynieść nam pełnię życia?

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa

Wj 24,3-8; Ps 116B; Hbr 9,11-15; Mk 14,12-16.22-26

W starożytnym przymierzu zawartym na górze Synaj, które wyrażało jedność narodu wybranego z Bogiem, mamy do czynienia z ludzkimi środkami wyrazu (ofiary całopalne i biesiadne, pokropienie krwią). Jezus nadaje starożytnym ofiarom zupełnie nowe znaczenie. To już nie krew zwierzęcia jest znakiem Bożego przebaczenia i jedności ze swoim ludem, to Krew samego Syna Bożego gładzi każdy ludzki grzech. Teraz musimy zdecydować, czy przyjmujemy Nowe Przymierze, które daje nam Pan.

X niedziela zwykła

Rdz 3,9-15; Ps 130; 2 Kor 4,13-5,1; Mk 3,20-35

Człowiek staje przed Bogiem nieustannie w świadomości grzechu. Od początku istnienia rodu ludzkiego nie umiemy sami dochować wierności Stwórcy. Nasz grzech stale oddziela nas od Pana. Bóg jednak nie okazuje gniewu, ale miłosierdzie. Zamiast karać za grzechy, woli je z nas wyrzucać i okazywać łaskę, zawsze kiedy wejdziemy na drogę prawa Bożego. Wtedy gotowy jest nazwać nas swoją rodziną. Nie wolno nam jedynie zgrzeszyć przeciwko Duchowi Świętemu, który jest w nas sprawcą życia Bożego.

XI niedziela zwykła

Ez 17,22-24; Ps 92; 2 Kor 5,6-10; Mk 4,26-34

Dzisiaj Pan przyrównuje nas do ziarna. Każdy z nas jest ziarnem zasianym na Bożej roli. O ile trwa w Bogu, nawet gdy tego nie rozumie i nie odczuwa, nieustannie wzrasta i dojrzewa, z małego ziarenka rozrastając się w rozłożyste drzewo. Musimy jednak pamiętać, że to Bóg jest dawcą wzrostu – On zazielenia nasze gałęzie i On może sprawić, że uschną, jeśli zapomnimy, że Pan jest Dawcą życia. Obyśmy byli jak mały i pokorny cedr, któremu Bóg pozwolił rosnąć w wysokich partiach gór.

XII niedziela zwykła

Hi 38,1.8-11; Ps 107; 2 Kor 5,14-17; Mk 4,35-41

Człowiek czuje się bardzo mały wobec żywiołów natury. Nie ucieknie przed nawałnicą i burzą, ale bez możliwości obrony, bezradny czeka na prawdopodobną śmierć. Wystarczy jednak wezwać na pomoc Boga, aby nawet najczarniejsze burze naszego życia natychmiast się uspokoiły. W powstałej nagle ciszy powinniśmy rozważyć, jak wielka jest moc naszego Boga: każde – nawet największe – stworzenie musi być Mu posłuszne. W Nim bowiem odnajdujemy naszą siłę.

XXII niedziela zwykła

Pwt 4,1-2.6-8; Ps 15; Jk 1,17-18.21b-22.27; Mk 7,1-8.14-15.21-23

Prawo Boże istnieje zawsze ponad prawem ludzkim. Nikt z nas nie może niczego w nim zmienić. Jeżeli cokolwiek dodamy lub odejmiemy, Boże przykazania staną się prawem ludzkim, przejawem tradycji. Tylko nakazy i zakazy Boga mogą nas doprowadzić do świętości i prawdziwej radości w niebie. Jednak nie wystarczy je znać i mówić o nich; trzeba je przede wszystkim wcielać w życie.

XXIII niedziela zwykła

Iz 35,4-7a; Ps 146; Jk 2,1-5; Mk 7,31-37

„Lepiej być młodym, pięknym i bogatym...”. Takie myślenie pokutuje w naszym patrzeniu na świat i rozumieniu życiowego sukcesu. Bóg patrzy jednak inaczej. Najbardziej upodobał sobie słabych, chorych i ubogich. To dla nich przysto-

wał najwięcej łask, im też okazuje największe miłosierdzie. Podejmijmy raz jeszcze refleksję nad tym, komu pragniemy najbardziej się podobać. Czy zależy nam na uznaniu ludzi, którzy będą nas cenić za to, co zewnętrzne, czy też wolimy uznać swoją słabość, powierzając się miłosierdziu Boga?

XXIV niedziela zwykła

Iz 50,5-9a; Ps 116A; Jk 2,14-18; Mk 8,27-35

Wiara w Boga nierzadko wymaga zaparcia się samego siebie. Trzeba liczyć się z niezrozumieniem, obelgami, a nawet z odrzuceniem. Iść za Chrystusem oznacza wziąć krzyż na swoje ramiona. Czy warto podejmować taką drogę? Tak, bo to właśnie ona wiedzie do zbawienia, a Bóg jako miłosierny Ojciec da nam łaskę i pomoc, by pokonywać wszelkie trudności.

XXV niedziela zwykła

Mdr 2,12.17-20; Ps 54; Jk 3,16-4,3; Mk 9,30-37

Ludzie pożądamy władzy i wpływów. Dla materialnych zysków i władzy są gotowi szkodzić innym i nimi manipulować. Nie tak jednak powinien postępować chrześcijanin. Chrześcijanin winny cechować łagodność, wyrozumiałość i gotowość do przebaczenia. Mamy przyjmować z prostotą i otwartym sercem tych, którzy są jak dzieci: nic nie mogą nam ofiarować oprócz szczerzej wdzięczności. Oby każdy zobaczył w nas uczniów Chrystusa.

XXVI niedziela zwykła

Lb 11,25-29; Ps 19; Jk 5,1-6; Mk 9,38-43.45.47-48

Bóg obdarzy nas swoją łaskę, tak jak sam zechce. Dany charyzmat nie jest zarezerwowany wyłącznie dla konkretnej wspólnoty i może stać się udziałem „niewtajemniczonych”, jeśli tylko będzie to wolą Boga. Szukajmy tego, co jest Jego wolą, bez uprzedzeń wobec innych ludzi, starając się żyć w zgodzie z nimi, tj. we wspólnocie dzieci Bożych, byśmy zgromadzili skarb, którego nie odbierze nam żaden mól ani rdza.

XXVII niedziela zwykła

Rdz 2,18-24; Hbr 2,9-11; Mk 10,2-16

Małżeństwo. Jedność kobiety i mężczyzny wyrażająca się jednym ciałem w dwóch osobach. Świat często atakuje jedność i nierozzerwalność małżeńską. Szuka się „furtek”, które pozwoliłyby odejść od tych, którym powinniśmy okazywać miłość do końca życia. Jezus piętnuje jednak taką postawę, nazywając ją zatwardziałością. Tylko w małżeństwie kobieta i mężczyzna mogą z radością przyjąć dziecko, które sprawi, że staną się świętą rodziną.

XXVIII niedziela zwykła

Mdr 7,7-11; Ps 90; Hbr 4,12-13; Mk 10,17-30

Czym jest prawdziwa mądrość? Gotowością, by dla Boga poświęcić wszystko. Nie tylko to, co jest zobowiązaniem – nakazem bądź zakazem pochodzącym od Niego, ale także to, co świadczy o prawdziwych przywiązaniach naszego serca. Ta mądrość cenniejsza jest od wszelkiego złota i srebra, a tym, którzy jej szukają, przynosi zbawienie.

XXIX niedziela zwykła

Iz 53,10-11; Ps 33; Hbr 4,14-16; Mk 10,35-45

Co czyni Bóg, jaka jest Jego władza? Przyjmuje na siebie cierpienie, które sprawiedliwie powinien ponieść człowiek. Prawdziwa władza jest służbą miłości. Wyraża się w gotowości do podjęcia ofiary i w rezygnacji z siebie, w dawaniu przykładu, jak przejść przez cierpienie..., by umocnić tych, którzy są poddani władzy. Za co jesteśmy odpowiedzialni, jakie obowiązki pełniimy w codziennym życiu, jaka jest nasza władza? Władza rodzica, pracodawcy, nauczyciela, animatora... Czy mając władzę, umiemy naśladować Boga?

XXX niedziela zwykła

Jr 31,7-9; Ps 126; Hbr 5,1-6; Mk 10,46-52

Z czego wynika godność i wielkość człowieka? Z łaski Boga. Pan przychodzi z miłością i dobrocią do człowieka, wybiera go do wielkich zadań, wskazując

mu jego powołanie. Bóg nie tylko zaprasza nas do odkrywania wielkości naszego wybrania... On dał nam Syna, aby nas zbawił i przyniósł pełnię życia. Trzeba nam tylko rozpoznać Boga i w szczerzej modlitwie prosić o Jego obecność w naszym życiu. Ona przemieni wszystko.

Uroczystość Wszystkich Świętych

Ap 7,2-4.9-14; Ps 24; 1 J 3,1-3; Mt 5,1-12a

W królestwie niebieskim miejsce swoje znajdą nieprzeliczone rzesze zbawionych. To przyszłość, jakiej dla swoich dzieci pragnie miłujący Bóg. Jak spotkać się z Ojcem w miejscu, które dla nas przygotował? Przyjąć jako błogosławieństwo swoje ubóstwo, smutek, urągania i prześladowania, cierpliwie znosić niesprawiedliwość. W tym krzyżu ukrywa się Miłość Boga, która nas pokrzepi i przyniesie zbawienie we Krwi Baranka.

XXXI niedziela zwykła

Pwt 6,2-6; Ps 18; Hbr 7,23-28; Mk 12,28b-34

Największym przykazaniem jest miłować Boga. Nie od niechcienia, nie tak, jak jest nam wygodnie, ale całym sercem, umysłem i duszą. Miłować Boga możemy poprzez zachowywanie Jego przykazań, ale również okazując miłość drugiemu człowiekowi. Miłujmy Pana, aby ofiara Jego krzyża mogła wydać zbawienne owoce także w naszym życiu.

XXXII niedziela zwykła

1 Krl 17,10-16; Ps 146; Hbr 9,24-28; Mk 12,38-44

Łaska Pańska pozostaje dla człowieka wielką tajemnicą. Bóg chętnie wybiera ubogie wdowy i sieroty, chorych i złamanych na duchu, by okazać im łaskę i dobroć. Stokroć bardziej woli człowieka słabego, ale gotowego powierzyć Panu wszystko, niż tego, który obnosi się na zewnątrz ze swoją pobożnością, często nie odnajdując w niej duchowej głębi. Czy umiemy zaufać Bogu jak ubogie wdowy z dzisiejszych czytań?

XXXIII niedziela zwykła

Dn 12,1-3; Ps 16; Hbr 10,11-14.18; Mk 13,24-32

Kiedys skończy się świat i nastanie sąd. To wielka tajemnica, coś co pociąga i przeraża człowieka. Jednak o wiele częściej zatrzymujemy się nad niezwykłością zdarzeń, które będą miały wtedy miejsce, niż nad prawdziwym, najgłębszym sensem tego, co będzie się działo. A przecież wtedy ostatecznie zostaniemy zbawieni lub potępieni. Czy powierzamy swoje życie Jezusowi, Najwyższemu Arcykapłanowi, czy też próbujemy dojść do zbawienia na własną rękę, z góry skazując siebie na klęskę?

Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata

Dn 7,13-14; Ps 93; Ap 1,5-8; J 18,33b-37

Jezus nie jest byle jakim królem. W Jego rękę spoczywa wszelka władza, dana Mu przez Ojca. On panuje nad naszym życiem i śmiercią; wszystko zależy od Niego. Czy potrafimy oddać władzę nad naszym życiem tak wielkiemu i miłującemu Królowi, jakim jest Chrystus? Czy oddajemy należną Mu chwałę i cześć ze wszelkie dobro i miłość, które nam wyświadcza? Czy Jezus jest naprawdę Królem naszego życia?